

De definitie van Vrijplekken, volgens *Tras, het laatste wisselkind*

“Waarde lezer, is jouw generatie nog vertrouwd met Vrijplekken of is de term niks meer dan een historisch gegeven? Als het je niks meer zegt, sta me dan toe me even nader te verklaren. In een nog niet zo lang verleden waren Vrijplekken te vinden langs de oevers van de Zilverbeek. Het waren plekken waar mensen en Volk samenkwamen. En nu, beste lezer, rest ons alleen een door bramen overgroeide hoek in Oudpark. De praktijk van wisselkinderen luidde het einde in van een mooie samenwerking tussen het Volk en de mensen. Wij, als Volk, mogen KIJKEN naar de mensen maar niet langer deel uitmaken van hun leven. Wij zijn uit de geschiedenis gewist en alleen de eenzame Wachters in Oudpark weten nog waar de mensheid mee bezig is.”

Tras, het laatste wisselkind, pagina drie, anno 1776 NC, auteur onbekend

De eenzame Wachter in Oudpark

De aanvoerder van de tien Wachters heette Elion en zat in kleermakerszit bovenop de oude, afgeleefde picknicktafel die eigendom was van de Wacht. Hij had de in zichzelf gekeerde blik van iemand die het allemaal al eens gezien had terwijl hij met de punt van zijn mes een zoveelste figuurtje in het tafelblad kerfde. Zijn lievelingsboek, *Tras, het laatste wisselkind*, nu aangevreten door vocht en beestjes, lag al uren open op dezelfde pagina, verwaarloosd door zijn lezer.

'Gevonden!' Een meisje dook op vanuit het dichtbegroeide Zilvernevelbos achter hem. Hij had haar niet horen komen, wat in haar voordeel sprak.

Over zijn eigen kwaliteiten als bewaker van deze belangrijke, strategisch gelegen plek viel natuurlijk ook het één en ander te zeggen.

'Hoi, Doona, dit is mijn plek, je wist waar ik was.' Elion verborg zijn ergernis en stak zijn hand op ter begroeting.

'Ik wist niet alleen waar je was, baas, ik weet ook precies welke route je genomen hebt om hier te raken.' Ze toverde, onder het slaken van een vrolijke 'tadaaa', een hoop gekleurde lintjes uit haar zak.

Het meisje was één van zijn collega's bij de Wacht. Samen met acht andere jongeren had ze een jaar Wachtdienst voordat ze aan het "echte leven" mocht beginnen. Het was een soort overgangsrитуeel dat de jeugd er tegenwoordig vrolijk bijnam. Elion ergerde zich een groot deel van de dag aan hun jeugdigheid.

Hijzelf had als tiener zijn dienstplicht ontlopen door op papier niet te bestaan. Dankzij deze kleine nalatigheid van zijn ouders stond hij nergens ingeschreven. Tot zijn kleine broer, keurig ingeschreven en door het hele land gekend, achttien was geworden. Felix kon onmogelijk een jaar aan de Zilverbeek zitten. Hun ruzie omtrent die oproepingsbrief had nauwelijks twee minuten geduurd. Het Hoofd van de Wacht was het voor één keer met Elion eens geweest: hij mocht het jaar van Felix overnemen. Waarna de man er in één adem fijntjes aan toegevoegd had dat hij zijn eigen jaar ook nog moest uitzitten. De herinnering aan dat gesprek deed Elions bloed nog steeds koken.

De picknicktafel aan de rand van de oude Vrijplek was zijn plek, hij had die de eerste dag al opgeëist. Elion had zijn mes in het hout geplant zonder zich iets aan te trekken van de verschrikte uitroepjes van de anderen. De boodschap was overgekomen: niemand waagde zich in de buurt van de tafel zonder zijn goedkeuring. Doona was de uitzondering. Hij kon haar gezelschap wel waarderen, ook al was het maar omdat ze hem bleef verbazen met haar keuze van kleren. Hij kende niemand die zoveel kleuren door elkaar gooide als zij.

Vandaag droeg ze een felrode rok over een stevige broek in combinatie met een trui met een drukke bloemenprint. Er stak deze middag een knalgele band in haar haren. Het deed

klik.

De deur klikte in het slot en de sleutel draaide driemaal rond.

'Hé!' schreeuwde Felix. 'Dat kan je niet maken! Laat ons binnen!'

'Geen tijd, geen tijd,' mompelde Elion. 'We moeten de tweede wilg bereiken. Ik wil niet zo in de lucht gegooid worden.'

'Juist, ik ook niet. Leid de weg.' Elion zette hem met zijn neus in de juiste richting. Felix nam zijn hand en kneep er zacht in.

'We halen het wel,' zei hij.

Achter hen brulde een boeman met een diep, zompig keelgeluid. Zijn gerochel was als het huilen van de das: het trommelen ieder beschikbaar lid op. Elion had het gevoel in zijn persoonlijke nachtmerrie beland te zijn. De boemanroedel jankte van opwinding toen ze zijn bloed en opkomende koorts roken.